

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

NICK BRADLEY

PISICA
ȘI ORAȘUL

Traducere din engleză și note de
MAGDALENA CIUBĂNCAN

HUMANITAS
fiction

Părinților mei, pentru tot...
... și fraților mei, pentru restul

青猫

萩原朔太郎（大正12年）

この美しい都會を愛するのはよいことだ

この美しい都會の建築を愛するのはよいことだ

すべてのやさしい女性をもとめるために

すべての高貴な生活をもとめるために

この都にきて賑やかな街路を通るのはよいことだ

街路にそって立つ櫻の立木

そこにも無数の雀がさへづつてゐるではないか。

ああ このおほきな都會の夜にねむれるものは

ただ一疋の青い猫のかげだ

かなしい人類の歴史を語る猫のかげだ

われの求めてやまざる幸福の青い影だ。

いかならん影をもとめて

みぞれふる日にもわれは東京を戀しと思ひしに

そこの裏町の壁にさむくもたれてゐる

このひとのごときを食はなにの夢を夢みて居るのか。

O pisică albastră
De Hagiwara Sakutarō (1923)
Traducere de Nick Bradley

Un lucru bun – să fii îndrăgostit de-acest oraș.
Să-i iubești clădirile – un lucru bun.
Și toate acele femei binevoitoare,
Și toate acele vieți nobile
Trecând pe străzile-i aglomerate
Străjuite, de-o parte și de alta, de cireși
Din ale căror ramuri ciripesc vrăbii fără număr.

Ah! Doar o făptură poate dormi în noaptea acestui vast oraș –
E umbra unei singure pisici albastre,
Umbra unei pisici ce spune trista poveste a omenirii,
Umbra albastră a fericirii după care tânjesc.
Alerg fără-ncetare după orice umbră.
Tokyo. Am crezut că mi-l doresc chiar și într-o zi cu zloată.
Dar ia privește – cerșetorul acela zgribulit de pe străduța
lăturalnică
Sprijinit de un zid – oare ce vis visează?

Tatuajul

Kentaro și-a dus ceașca de cafea fierbinte la buze și a suflat în aburul care se ridica. Camera din spate a salonului de tatuaj era întunecoasă, iar lumina de la ecranul laptopului îi dădea bărbii lui nerase o umbră albăstruie. Reflectându-i-se în ochelari, o listă lungă de linkuri de pe o pagină web se derula încet în sus. Mâna i s-a încheștat pe un mouse cu bluetooth ale cărui butoane erau acoperite de urme unsuroase de degete. Cafeaua era încă prea fierbinte. A pus-o jos, chiar în dreapta unui suport de pahar de pe birou, și s-a scărpinat alene la prohab.

A apăsat pe un link, iar pe ecran i-a apărut bara de încărcare.

O pauză scurtă, și o cameră web începe să transmită în direct. Pe ecran apare interiorul unui dormitor. Un apartament mic, cu o mulțime de manuale de drept pe un raft – probabil o studentă. Pe un pat, un cuplu se sărută. Dezbrăcați. Ignorând totul în jur.

Așezat pe scaun, Kentaro îi privea. Și-a desfăcut fermoarul de la pantaloni și și-a băgat mâna înăuntru.

Dintr-odată, s-a auzit soneria de la intrare. Kentaro a-ncremenit.

— Bună ziua, e cineva? s-a auzit din hol vocea unei fete.

— Imediat, scuze!

A închis repede laptopul, și-a aranjat ținuta și a ieșit să-și întâmpine clienta.

În ușă stătea o liceană. La prima vedere, nu avea nimic ieșit din comun. Era îmbrăcată în obișnuita uniformă marinărească

de liceu, cu o tunsoare bob clasică și cu șosetele lăsate. Își vopsise părul într-o nuanță de blond, ca să iasă în evidență, dar toate făceau așa. Părea să fie în ultimul an. Probabil intrase aici din greșeală.

— Cu ce vă pot ajuta, domnișoară?

Kentaro a făcut tot posibilul să folosească tonul politicos, dedicat clienților.

— Aș vrea un tatuaj, vă rog, a răspuns ea, cu bărbia ridicată.

— Domnișoară... mă scuzați, dar cum ați aflat de acest salon?

— Mi l-a recomandat un prieten.

— Iar prietenul dumneavoastră este...?

— Nu contează. Vreau un un tatuaj, i-a răspuns și-a dat să intre în camera din spate a salonului.

Kentaro și-a sprijinit mâna de perete ca s-o oprească.

— Domnișoară, nu vorbiți prostii. Sunteți prea tânără.

Ea s-a uitat la mâna lui.

— Am optsprezece ani. Și nu-mi spune „domnișoară“!

Kentaro și-a lăsat brațul jos, încurcat.

— Te-ai gândit bine la asta?

— Da, l-a privit ea drept în ochi. Vreau un tatuaj.

— Poate totuși ar trebui să pleci acum și să te mai gândești câteva zile.

— M-am gândit deja destul de mult și destul de bine. Vreau un tatuaj.

— Dar poate că sunt și lucruri la care nu te-ai gândit. Nu vei mai putea merge la *onsen*.

— Nu-mi plac izvoarele termale.

— Oamenii vor crede că faci parte din Yakuza. Asta ar putea fi destul de înfricoșător pentru o fată așa de tânără și drăguță ca dumneata.

Ea și-a dat ochii peste cap.

— Nu-mi pasă ce crede lumea. Vreau un tatuaj.

— E scump – poate să coste chiar și trei milioane de yeni.

— Am bani.

— Ascultă, eu aici tatuez în stil tradițional – *tebori* – totul e manual. Nu sunt un parvenit din aceia pe care-i găsești în Shibuya, cu viclesugurile lor. Nici chiar ticăloșii pe care-i tatuez nu pot suporta o astfel de durere.

— Durerea o pot suporta.

L-a privit din nou pătrunzător, iar el a zărit ceva în ochii ei, o strălucire blândă, o nuanță verzuie – aproape transparentă – pe care n-o mai văzuse niciodată la un japonez.

— Oare? a zis, întorcând semnul de pe ușa din față cu partea pe care scria ÎNCHIS, și apoi i-a făcut fetei un gest să-l urmeze. Hai în spate să vorbim.

A aprins luminile din tavan și au intrat în încăperea din spate, iar din întuneric s-au ivit masa, asemănătoare unui pat, pe care se întindeau cei care veneau la el, și tot felul de fotografii ale diverșilor clienți pe care-i avusese de-a lungul timpului – dragoni și uierând, crapi chinezești cu ochi holbați, femei cu sânii dezgoliți, zeități Shinto și *kanji* complicați, întinzându-se pe spinările, fesele și brațele dezgolite ale clienților săi. Mulți dintre ei erau membri ai Yakuza.

Kentaro învățase meserie de la unul dintre vechii maeștri din Asakusa și era vestit pentru priceperea și dedicarea pe care le punea în arta sa. Pentru el, nimic nu era mai plăcut decât să tatueze o bucată nouă de piele, prelucrând imagini din cerneală pe micile spații ale cărnii dezgolite. Singurul lucru care se apropia de satisfacția de a crea o capodoperă pe o altă ființă umană era sentimentul de dominare a gangsterilor pe care lucra.

„S-ar putea să vă doară“, le spunea. „Pot să suport“, răspundeau ei.

Asta spun toți.

Și apoi începea să lucreze pe ei și le simțea durerea în mișcări, în deplasarea subtilă a mușchilor și trupurilor, în scrâșnetul dinților încheștați, în timp ce înainta cu finețe pe corpurile lor cu acele de metal, în stilul tradițional pe care îl învățase de la maestrul lui, punându-și amprenta asupra lor pentru totdeauna. Simțea o nespusă plăcere gândindu-se la arta lui de pe acești

regi ai oamenilor, acești lorzi ai lumii infractorilor. Controlul său creativ era suveran; doar el hotăra imaginile și poveștile ce aveau să devină una cu clientul său pentru totdeauna – uneori chiar și după moarte. Dacă clientul își dona pielea Muzeului de Patologie, aceasta avea să fie dezlipită de pe cadavru înainte de incinerare, apoi tratată corect și depozitată. Multe dintre operele lui Kentaro erau expuse în vitrinele muzeului.

Știa că este cel mai bun – și o știau și cei din Yakuza, care-l respectau mult ca artist. Însă nu avusese prea multe clienți – nici măcar femeile din Yakuza nu veneau la el pentru tatuaje. Toate se duceau în altă parte.

Și iată acum o clientă, chiar aici, în fața lui.

— Unde ar trebui să mă așez? a întrebat ea.

— A, stai un pic, a tras el dintr-un colț un scaun mai aproape de al lui. Uite, stai aici.

Ea s-a așezat cu băgare de seamă, punându-și mâinile în poală.

— Și cu ce-ai vrea să fie tatuajul?

— Cu orașul.

— Orașul?

— Tokyo.

— Nu e chiar... *obișnuit*.

— Și ce dacă? i-au licărit ei ochii din nou.

— Unde vrei să-l facem?

— Pe spate.

— O să fie complicat...

— Doamnă, poți s-o faci, sau nu?

— Sigur că pot. Nu-i nevoie să ridici tonul. Trebuie doar să-mi dau seama cum.

Și-a sprijinit bărbia în palmă, s-a uitat la laptopul închis și deodată l-a străfulgerat o idee.

— Stai o secundă!

Și-a deschis laptopul și a lovit ușor tastatura cu degetele, nemaiavănd răbdare să aștepte ca acesta să repornească. S-a deschis, chiar la timp pentru ca pe ecran să apară o față aplecată

cu fața la cameră, penetrată puternic pe la spate. Difuzoarele au lăsat să se scurgă în încăpere un geamăt prelung.

A închis fereastra cât de repede a putut.

Obrajii îi erau roșii ca focul. A tras cu ochiul la fata care stătea lângă el, dar ea se uita pe fotografiile de pe pereți ale foștilor săi clienți. Poate c-a scăpat. La limită.

A deschis o nouă fereastră și a dat clic pe un link salvat în „Favorite“, care l-a dus la Google Hărți. Softul s-a încărcat și Kentaro a tastat „Tokyo“ în căsuța de căutare. Harta s-a centrat, iar orașul a umplut fereastra browserului. A dat clic pe „imagine din satelit“, apoi a centrat și mai mult, iar detaliile au devenit din ce în ce mai mari. Rețele de clădiri despărțite de străzi, canale șerpuind de-a lungul aleilor înguste, golful întins și venele și capilarele șinelor de tren, pulsând oamenii prin tot orașul.

— Fantastic, a spus ea. Îl vreau pe spatele meu.

— Nu. *Asta* nu se poate, a spus el.

— Am venit la tine pentru că am înțeles că ești cel mai bun, a oftat ea. Se pare că m-am înșelat.

— Nimeni n-ar putea face asta.

— Sunt sigură că aș găsi pe cineva, plătind prețul potrivit.

— Nu e vorba despre preț, e despre pricepere. Sunt unul dintre puținii adevărați *horishi* care se mai găsesc în Tokyo.

— Și-atunci ce te oprește?

— Va lua timp. Ar putea dura un an, ar putea dura patru.

Și-a scos ochelarii și și-a șters fața cu palma transpirată.

— Am timp.

— Și va fi dureros, i-a răspuns, înăbușindu-și un zâmbet de cunoscător.

— Ți-am mai spus: durerea nu e o problemă.

— Va trebui să te dezbraci și să stai întinsă cu fața în jos pe masă.

— Sigur, a început ea să-și desfacă nasturii de la cămașă, fără nici o urmă de reținere.

Kentaro a simțit o arsură în abdomen și și-a lăsat repede privirea spre podea. S-a repezit în baie după niște ulei pentru

bebeluși. Cu siguranță nu avea nevoie de el, dar i-a venit în minte că îl va folosi ca scuză pentru a-i atinge corpul. Și l-a imaginat pe maestrul său, care-l instruisese când îi era ucenic – s-ar întoarce în mormânt să-l vadă cum folosește trucul cu uleiul de bebeluș. Când s-a întors în cameră, ea era deja dezbrăcată, întinsă cu fața în jos pe masă. Lui Kentaro nu i-a venit să-și creadă ochilor. Pielea ei era perfecțiunea însăși, imaculată. Mușchii lombari se pierdeau perfect în fesele rotunjite, încordându-se scurt în coapsele puternice. A înghițit în sec pășind spre ea.

— Ăă, trebuie doar să te dau pe spate cu ulei.

— Cum vrei, s-a mișcat ea ușor.

A stors în palma dreaptă o picătură de ulei – sticla a scos un zgomot ca un pârț, pentru care mai c-a dat să-și ceară scuze, dar apoi s-a răzgândit. A pus la loc capacul și a început să întindă uleiul pe piele. Strălucea în lumina becurilor, iar căldura pe care o simțise mai devreme în abdomen a început să coboare mai jos.

— Și... cum te cheamă?

— Naomi.

— Hmm... Naomi... frumos nume. Și... ai prieten?

Fata s-a întors ușor spre el și l-a privit din nou drept în ochi, cu o lucire blândă, verzuie. Kentaro îi putea vedea sânii.

— Ascultă, domnule. N-o să accept nimic aiurea. Am venit aici pentru un tatuaj și asta-i tot ce vreau. Am văzut că te uitați la niște tâmpenii pe laptop mai înainte și n-am nimic cu asta – fiecare cu-ale lui, cum se spune. Dar nu știu ce-ar zice oamenii aceia dacă ar ști că îi spionezi folosindu-le camera video. Poate ar trebui să te gândești la asta. Însă n-o să-ți permit nici un gest pervers cu mine. Plătesc pentru un serviciu, așa că poartă-te profesionist. Clar?

Măinile pline de ulei ale lui Kentaro atârnavă în gol.

— Să spionez? Cameră web? Nu știu despre ce...

— Scutește-mă și taci, s-a întins ea din nou. Și apropo, ai fermoarul de la șliț deschis.

Kentaro s-a uitat în jos la pantaloni, și-a tras fermoarul și s-a apucat de treabă.

*

Munca era ceva la care Kentaro se pricepuse întotdeauna. Se putea concentra ore la rând, de multe ori clientul fiind cel care cerea o pauză înainte ca el să simtă vreo urmă de oboseală. Atunci când tatua un client, pune la bătaie tot ce avea, iar munca lui fusese întotdeauna foarte apreciată de alți artiști din breaslă.

Naomi a continuat să vină timp de câteva luni, ori de câte ori avea timp. Iar el era întotdeauna bucuros să o vadă. Avea niște ace extrem de fine, făcute special de cel mai bun vânzător de cuțite din Asakusa.

A început să-i scrijelească întregul Tokyo pe spate, pe umeri, pe brațe, pe fese și pe coapse. A început cu străzile, cu contururile clădirilor și cu râurile, trasându-le pe când încă nici nu se gândea la culorile tatuajului. Trebuia să ducă la bun sfârșit scheletul fantomatic, ca o carapace, al acestui oraș, și abia atunci când avea să-l termine putea să înceapă cu umbrele și colorarea. Tatuajul întreg avea să dureze câțiva ani până să fie gata și presupunea ședințe regulate în această perioadă, întâlniri în care lucra de fiecare dată pe o singură porțiune – căci mai intervenea și mica problemă legată de câtă durere putea clientul să suporte într-o singură ședință.

S-a apucat direct de tatuarea orașului, treabă pe care o făcea întotdeauna prin metoda tradițională *tebori*, gravând și trasând liniile cu cerneală adânc în pielea lui Naomi, cu acele lui de metal. Era cu siguranță unul dintre cei mai rezistenți clienți pe care-i avuse vreodată. Durerea n-o făcea nici măcar să clipească. Kentaro folosea o pereche de lupe prinse de ochelari pentru a desena cele mai subtile detalii și pentru a crea trăsăturile microscopice ale orașului, care își păstra însă structura generală atunci când era privit de la depărtare.

Kentaro se lupta cu o singură problemă: îi era imposibil să cuprindă cu mintea întregul oraș atunci când lucra. Trebuia

Cuprins

Tatuajul	9
Cuvinte căzute	24
Street Fighter II (Turbo)	62
Sakura	84
Detectivul Ishikawa (Note de caz I)	101
Caractere chinezești	110
Frunze de toamnă	135
Pisică la indigo	163
Bakeneko	185
Detectivul Ishikawa (Note de caz II)	202
Omatsuri	214
Trofalaxie	230
Hikikomori, Futoko & Neko	253
Detectivul Ishikawa (Note de caz III)	290
Ceremonia de deschidere	297
<i>Mulțumiri</i>	315